

на цѣли стада въ обширнитѣ пространства на европейскитѣ степи и равнини. Доисторическиятъ човѣкъ усърдно убивалъ тѣзи коне заради тѣхното месо. Въ Солютре (близу до Лионъ), въ селището на доисторическия човѣкъ, били открити конски гробища. По грамадното количество намѣрени кости може да се опредѣли, че въ едно пространство отъ 4000 кв. м. били зарити остатъцитѣ на не по-малко отъ 100,000 конски трупа. Очевидно, тѣзи коне сж били убити, и месото имъ изядено отъ пещернитѣ жители, живѣли тукъ въ края на ледения периодъ.

Сега въ Европа нѣма диви коне. Нѣма ги и въ Америка, гдето тѣ сж измрѣли много преди отиването на европейци тамъ. Единствениятъ въ наши дни дивъ конь — това е коньтъ въ пустинята Гоби (Срѣдна-Азия). Всички други коне, които се срѣщатъ въ разни страни на свобода, не сж сжщински диви коне, а подивѣли потомци на опитомени животни.

Известни сж сжщо не малко случаи за подивяване на магарета. Докарани отъ преселницитѣ, тѣ често се оказвали на свобода. Въ Канарскитѣ острови подивѣлитѣ магарета се размножили до такава степенъ, че трѣбвало да се взематъ мѣрки за изтрѣбването имъ.

Рогатъ добитѣкъ. Когато китайцитѣ колонизирали островъ Формоза, срещнали тамъ животни, извънредно сходни съ разпространенитѣ въ Южния Китай малки жълти крави. Очевидно, това сж били подивѣли потомци на крави, оставени тукъ отъ китайци следъ нѣкой несполучливъ опитъ за заселване на острова.

Скоро, следъ като въ Австралия се настанили първитѣ преселници, отъ стадото, което тѣ довели, избѣгали нѣколко десетки глави едъръ рогатъ добитѣкъ. Тѣзи бѣглеци се приспособили къмъ свободенъ животъ и следъ 13 години, наброявали вече около 300. Преселницитѣ организирали срещу тѣхъ ловъ, но подивѣлитѣ животни отивали все по-далеко въ страната, тѣй